

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 14. Quomodo illi Deus manifestaverit præstantiam instituti Societatis,
& quandam pompam procedentium multorum ex ea Beatorum, cum
Nostro S. Patre Jgnatio in magna gloria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

vehemēter iste sermo, magis quàm si quid vis audivissē ex alijs, qui hoc die dicuntur, de ejus laudibus. Post hoc audivi Dominum loquentem cum Sancto, dicentēque ipsi: Ignati, quid agis? Expergiscere, volo enim tibi ostendere tuam Religionē. Tum Sanctus reversus est ad se ex suo raptu, & vidi illi à Domino exhiberi spectandam universam multitudinem Filiorum, quos tantum vidi confusē, sicut qui videt

multos homines in Templo. Sed Sanctus illos omnes distinctē videbat, & recreabatur vehementer bonis ac perfectis Filijs, pro ijs autem, qui non erant tales, rogabat DEUM, ut eorum misereretur. Deinde petivit à Glorioso Sancto Dominico, ut mihi impertiretur suam benedictionem, quod Sanctus fecit.

✱✱✱✱✱
✱✱✱✱✱

CAPUT XIV.

Quomodo illi DEUS manifestaverit præstantiam Instituti Societatis, & quandam pompam procedentium multorum ex ea Beatorum, cum nostro Sancto Patre Ignatio, in magna gloria.

Quandoquidem bona arbor cognoscitur ex bonis fructibus, voluit DEUS suæ Famule manifestare eminentiam Sancti Patris Nostri Ignatii per fructus, quos produxit; Ex his fuit Institutum & forma vitæ Religiosa, quam fundavit ad eam perfectam ac Apostolicam in bonum animarum; multitudo item Filiorum quos habuit, & qui ipsius vestigijs in hoc Instituto insistentes sunt consequuti cum insigni sanctitate caelestem Beatitudinem. Quanquam uterque hic fructus sit instar unius, quia Institutum vivum aliud non est, quàm Sancti Fundatoris & sanctorum ejus Filiorum Societas, cum virtutibus impressis in eorundem cordibus, quemadmodum extant descriptæ in Constitutionibus ac Regulis. Hoc oportebat monere, ut intelligerentur due sequentes visiones, quæ fuerunt verè admirabiles.

§. I.

Dum agerem, inquit (in Februario 1621) cum DEO, vidi venientem quendam Religiosum Societatis, in quodam quasi feretro, in quo solent collocari defuncti; ille tamen veniebat vivus, quasi abreptus in contemplatione, portabatur

que in ea sandapila à multis Religiosis Societatis, quos comitabantur multi Angeli. Collocaverunt ipsum in medio mei cubuli, & subito vidi in ejus pectore sanctissimum Nomen JESU, quod emittebat ex se multos splendidissimos radios, erantque illi Religioso superimpositum, tanquam corpori glorioso. Radij extendebantur per universum mundum, ad remotissimas usque illius Regiones, & ad quemcunque locum pertingebant, totum vehementer illuminabant, ac inflammabant. Derepente se moverunt, ut ipsum auferent, ac tum animadverti totum feretrum esse unde quaque plenum eodem nomine JESU, collucente radijs splendidissimis, & Religiosum habere in manibus ac in pectore quosdam quasi Soles cum eodem nomine, quod ingenti lumine coruscabat. Admiranti id mihi dixit Dominus: Ut te consolaretur in tuis doloribus, volui tibi exhibere Institutum Societatis, & præclarā ipsius virtutem ac ardorem ad portandum nomen meum per totum mundum, me adjuvante, ut ejusdem sectatores splendore suæ doctrinæ, atque exemplo vitæ in universo Orbe, & in remotissimis illius partibus, erudiant ac incendiant animas.

Paulò post vidi venientes alios Angelos, ferentes quandam magnam & pulcherrimam

cistam eleganter exornatam gemmis, & cum ipsam aperuissent, erat in illa inæstimabilis thesaurus auri ac argenti, & unio-
num, atque gemmarum omnis generis: & dixerunt Angeli: Hæc sunt opera Societatis, pretiosa in oculis DEI, cedentia in bonum multarum animarum. Tum ego dixi intrâ me: Si igitur hoc est in Societate, quæ paulò antè fuit fundata, quid erit in alijs antiquis Religionibus, quæ à tot annis etiam fatagunt, ut adjuvent animas? Responditque mihi Dominus: Etiam habent suos pretiosos thesauros.

§. II.

Fructû huius Instituti ipsi manifestavit DEUS in alia visione hoc modo: Cum essem, inquit, aliquâdo manè collecta more solito, dixissetque mihi pridie Gloriosus Pater Sanctus Ignatius, quòd mihi esset gratiam præstiturus, ostendendo mihi alicubi quædam, pro magno meæ animæ solatio, nesciens, qualia essent futura, cogitabam prorsus alia diversa; subito autem elevavi oculos animæ, itâ disponente DEO, & vidi ex altitudine cæli ad terram, atque ad locum, in quo eram, incipientes descendere, suo ordine, duobus longis tractibus, more supplicantium, multos Sanctos Societatis. Mirata id fui, & aspexi ipsos, ut viderem illud mysterium, ac modum, quo veniebant, nec non speciem, & constitutionem Personarum. Dum itâ illos attentè considerarem, vidi istos sanctos Religiosos esse homines sanctos, amabiles, ardentés maximâ charitate, & virtute clarissimos. Vestitus ipsorum ac ornatus erat huiusmodi: Ferebant pro insigni suæ Religionis consuetum suum pallium, præstantissimæ & pretiosissimæ texture, quod tantum eorum collo erat applicatum, reliquum autem gloriosissimè habebant elevatum in altû: omnes erant à cingulo deorsum tecti, & circumdati lucidâ nube; singuli gestabant in sua manu tesseram & symbolum significans virtutem, quam præ cæteris amaverant, & in qua specialius eminuerant, seque exercuerant in hoc exilio. Unde amatores Cru-

cis Christi Domini gestabant sacram Crucem pretiosissimam in sua manu, & horum erant multi: alij ferebant aliud insigne, significans ardentem charitatem & amorè DEI, cui magis studuerant, eratque elegans Hierotheca, in qua includebatur pretiosa margarita, tota incensa quodam pretioso igne; horum etiam erant multi, quia major istorum Sanctorû pars ferebat hæc duo insignia, ac symbola: eundemque in modum cæteri consequenter habebant alia insignia, quæ omitto, tum nè sim prolixior, tum quia accuratius aspexi & consideravi ista, utpote principaliora, ideòque illa possum bene describere. Ex parte singulos sequebantur aliquantum distantes singuli Angeli, qui ipsos comitabantur. Itâ descenderunt isti Beati Sancti, sicut dixi, ex ipso summo Cælo, usque ad terram, & locum, ubi ego miserabilis manebam: postquàm eò pervenissent, vidi descendentes de Cælo, & per medium illius sanctæ pompæ duos sanctos Angelos, magnæ potentia & majestatis: unus erat sanctus Archangelus Michaël, alterum autem non adeò bene agnovi: qui cum pertigissent ad locum, in quo ego eram, salutaverunt me, dicentes: Bene tibi sit anima; & nullo præterea verbo dicto, me apprehenderunt, atque in momento elevatam ex lecto, in quo decumbebam, itâ ut sentirem mihi ipsum corpus alleviari, me duxerunt per illam sacram processionem, donec pervenirent ad portam Cæli, per quam illa descenderat, meq; apud eam collocarent. Atque tum ego longè magis sum mirata, ac obstupui, & miserabile corpus, quod vix sentiebam, erat ibi acsi non esset, adeò ut nescirem dicere, an meum corpus remanserit in lecto, an verò fuerit portatum ab illis Angelis cum spiritu, sicut aliàs possum, & scio dicere. Constituta in illa porta cæli, me converti ad aspiciendos illos sanctos Angelos, qui me eò attulerant cum aliquanto timore, qui mihi oriebatur ex eo, quòd me viderem in ea altitudine, quia mihi videbar, si ibi virtus & auxilium illorum cælestium Spirituum mihi deesset, in magno versari periculo; sed ipsi agnoscentes meam imbecillitatem, dixerunt

runt mihi: Esto secura, & noli timere, Amica, quia non habes causam, non enim tibi deerimus, neque te deseremus. Tunc sublato illo timore, quem habueram, aperui oculos, & aspexi, quid esset in altera parte, post illam partem, vidique ibi plures ex illis sanctis Religiosis, qui suo ordine stantes ab ea porta introrsum, conficiebant circulum gratiosissimum, in cuius medio, honoratiore loco, stabat Gloriosus Pater Sanctus Ignatius. Subito me coram ipso inclinavi, & Sanctus Pater me est peramanter alloquutus, dixitque mihi: Bene veneris, Amica; & extendens suas sanctas manus ad utramque partem, quam occupabant ij sancti Religiosi: vide, *ajebat*, quam bona & sancta sit ista Societas; Sanctis autem Patribus dixit: Dent ipsi locum; quod illi fecerunt, & ego confedi penes portam, prope primum, qui illic stabat ad dextram sancti Patris, ac deinde eos sum attentè omnes contemplata, ac vidi esse viros valde graves & venerabiles, ac insigniter sanctà & eximià præditos virtute. Illi verò, quos sanctus Pater noster Ignatius habebat sibi utrimque adstantes, erant Præpositi Generales, qui, pro insigni suæ dignitatis, gerebant quandam coronam, instar mitræ in suis capitibus, & reliqui illi sancti Patres, gravesque Religiosi erant ex primis ipsius locijs, qui singulari suâ observantiâ, quâ in vita sua excelluerunt, ac Divino Spiritu, sunt promeriti tam honorificum locum, quam erat dextra & sinistra Sancti Patris Ignatij. Post hos, quasi in gyrum dispositi, circumstabant alij sancti Religiosi, quorum aliquos ego agnovi, quia cum illis fueram conversata, erantque arbitri meæ consentiæ. Ad hæc omnia ego nè verbum protuli, neque ullum proferre potui; tantum audiebam, videbam, attendebam, ac tacebam.

Cum spectarem sanctam istam Societatem, ejusque visione recrearer, vidi venientem & accedentem Christum Dominum, in dextra parte illius sancti circuli, & consistentem juxtà tertium vel quartum Patrem, ante sanctum Patrem Ignatium, statimque Sacratissima ipsius Majestas coniecit oculos in me, & dixit mihi: Bene ve-

neris, Amica, dic, quis te huc adduxerit? sciresne dicere, quomodo huc veneris? Tum ego potui aliquid loqui, & dixi (nesciens, qualis fuisset meus adventus, eo quod esset ita insuetus, sicut dictum est) Domine, isti sancti Angeli me huc attulerunt, quomodo sim hic, tu, Domine, scis, me non assequi; & volui plura dicere ejus Majestati, peteréque ab ipso misericordiam, & gratias, more solito, quando illum video, sed non potui amplius ullum verbum pronuntiare: Sacratissima tamen ipsius Majestas videns, me velle loqui, & non posse, ideoque affligi, dixit mihi: Ne idagrè feras, neque enim expedit, te hic modo loqui, ego te optimè intelligo, & replebo sinum tuorum desideriorum. His auditis, fui delibuta solatio, & liberata ab illa afflictione, elevatisque oculis cum magna pace animæ, conspexi innumerabiles Angelos, conspicuos summâ gloriâ ac splendore, præferentes maximum gaudium, atque decantantes in illo aureo & glorioso aère, unâ cum sacra illa processione & exitu Sanctorum Patrum, laudes & gloriam Agni DEI, tanquam Domini, à quo, & per quem acceperint coronas suæ Beatitudinis. Deinde sancti Angeli, à quibus eo jussu DEI fueram allata, me reduxerunt ad illum locum & spatium, in quo sacratissima Christi Domini Majestas stabat, quod erat è regione mei, qui ex mera sua infinita bonitate me dignatus est secum ducere, per illum locum, ut viderem gloriam, & bona, atque cœlestia habitacula, quæ erant ex altera parte illius portæ & sancti chori, ducendo me paulatim, ut id viderem; quemadmodum si quispiam perambularet, & semel tantum circumiret aliquem hortum. Deinde me eadem Majestas constituit in eo loco, in quo antea fueram, ubi paulò post me converti ad Sanctum Patrem Ignatium, exhibitaque reverentiâ ipsi, ac toti illi sacro cœtui, nullo dicto verbo, quia non poteram, valedixi ipsi, & Sanctus Pater mihi dedit suam benedictionem, etiam nomine omnium reliquorum. Atque in momento duo sancti Angeli me arripuerunt, sicut prius, & inceperunt deducere sensum per illam sanctam portam.

pompam, dum interim ego amanter contemplarer utrinque illos sanctos Patres, & coram ipsis me venerabundè inclinarem, illi verò etiam me aspicerent cum magno amore & charitate, ostendentes se mihi bene velle. Hac ratione me deduxerunt usque ad terram, & locum, in quo fueram collecta in meo cubiculo, ubi statim ad me redij ex illa ecstasi, reperi que me cum corpore & spiritu in meo lectulo, nec parùm mirabar, quod contigerat. Aspiciens autem sursum, vidi adhuc illam Processionè Sanctorum, qui me amanter intuentes, benedixerunt mihi in nomine Domini, & statim inceperunt ingredi per illam sanctam portam, suo ordine, quo fuerant egressi. Postquam autem intravissent, clausa est janua, & cooperta quadam nube coloris prorsus cœlestis. Sancti Angeli, qui, ut dixi, comitabantur hos sanctos Religiosos, eos reliquerunt, & non sunt ingressi unà, sed postquam illi intraverunt, & clausa fuit janua, ingressi sunt etiam ipsi suo ordine, & non per ullam portam, sed penetrabant ac pertransibant ipsum cœlum clausum. Post hæc vehementer obstupui talia DEI opera, digna solâ ipsius potentia ac bonitate, & quod me vehementer reddidit attonitam, fuit inusitatus modus meæ elevationis ac raptus, qui mihi videbatur non fieri solummodo in spiritu, idèoque dixi ad DEUM: Mi Domine, quid hoc fuit? quæ opera sunt ista tua tam admiranda, adeoque digna solâ tuâ potentia ac bonitate? Verùm Bonitas Divina, nolens me relinquere, quemadmodum semper Divina Majestas facit, ita admirandam, quin aliquid intelligerem de illo mysterio, mihi dixit: Verè tibi dico, ita ferrem habere, sicut dicis, quòd hoc opus fuerit maximum, & speciale; neque amplius velis scire, quia tibi non expedit. Itus iste ac raptus tuus habuit tales circumstantias, ut vehementer superaverit ipsum opus, quod plurimum excessit alia, quæ in te illi similia sum operatus.

Auditis, quæ Dominus dixerat, cum infinita sua sapientia & potentia, quâ imprefas relinquit in anima suas veritates, repleta fuit meæ anima plena solatio, & clarâ il-

larum cognitione, non potuit tamen uti sensibus externis, ut vix sciverim, aut potuerim intrâ biduum vel triduum referre meo Confessario, quod in hoc raptu acciderat, quoadusque elapsis his diebus, & recuperatâ meâ memoriâ, id adnotavi, quia Dominus mihi omnia, quæ contigerant, representavit, ac si tunc evenirent, ut illa consignaret meus Confessarius, qui id ipsû à me petiverat.

§. III.

PER dies istius raptus sum aliquoties in mentis excessu versata, cum magno meæ animæ solatio, inter illos sanctos Religiosos, ac in eo sacro cœtu, & quadam die audiens Sacrum, me reperi in illo sancto loco, atque sacrâ Societate taliter, & cum tanta Spiritus vehementia, ut vix illud audirem, quamvis valde conarer, increparemque me, ac dicerem mihi: Necesse est, ut magnam tibi vim inferas, adsisque hîc cum corpore & spiritu, dum audis & vides celebrari sacrosanctum Sacrificium Missæ. Admirabatur etiam meæ anima aliud magnum opus Divinæ Bonitatis, quod erat, videre intra tam exiguum tempus præterlapsum à Fundatione Societatis, tam multos reperiri ex ea Religiosos in illa cœlesti Jerosolyma, videbatur enim mihi impossibile, plures ad id tempus migravisse ex hac vita, quàm ego ibi viderim. Sed Divina Bonitas nolens mihi etiam in ista re denegare suam illustrationem, revelavit mihi, non excessisse ex hac vita plures, quàm illos, quos ibi videram: quamvis id non dixerit clarè, sed quasi se nollet sufficienter explicare, eò quòd non expediret, vel non vellet.

Hac fuit admirabilis illa visio istius famule DEI, qui eam voluit consolari, manifestando ipsi beatum finem eorum, qui in hac Religione Societatis perseveraverunt usque ad mortem, vivendo secundum ejus Institutum, & spatio octoginta circiter annorum, quot tum præterierunt ab ipsius fundatione, attigerunt tam copiosum numerum, quàm ipsi fuit exhibitus. Angeli, qui singulis assisteant, emnt Angeli eorundem Custodes,

stodes, præter quos duo illi magna majestatis fuerunt, alter quidem, ut ipsa dixit, Sanctus Princeps Michael, cuius cura commissum est regimen, & custodia generalis uniuersæ Ecclesiæ, idèoque consequenter etiam Religionum Ordinum, qui sunt illius pars; alter vero, quem non agnovit, fuerit Princeps, cui demandata est specialis tutela Societatis. Omnes autem simul iuraverunt illos, qui ex ea sunt in celo, ut adipiscerentur beatam illam coronam. Et quamvis ipsi Dominus non dixerit clarè, non fuisse mortuos plures ijs, qui ibi fuerant, tamen illo revelante, intellexit, perinde ac si ipsi id diceret, omnes, ad illud usque tempus defunctos in Societate, pervenisse ad caeleste ipsius Regnum, quod non modicè solatur, & recreat nos, qui nunc vivimus, ac speramus eò pertingere, quò pertigerunt nostri Fratres.

§. IV.

Sed opportunè hic referetur, quod ipsi plerumque eveniebat, quando illam visitabat Sanctus Pater Noster Ignatius, adducens secum, quasi socios, Fratres aliquos ex Societate. Contemplabar, ait, gravitatem, modestiam, charitatem, humilitatem, bonitatem, & sanctitatem, quæ relucebat in sancto Patre, ità ut nemo esset, qui illù videret, & non amaret, ac revereretur, optaretque ipsi plurima deferre obsequia. Quis deinde humilitatem, modestiam, puritatem, & sanctitatem, quæ resplendebat in illis duobus sanctis Fratribus, poterit verbis exprimere, vel intelligere? neque reperio, cui ipsos possim comparare, quia videbantur magis esse Angeli, quàm homines: non satiabar aspectu sancti Patris, & istorum Fratrum, tantàque affluebam lætitià ijs diebus, ut illam non potuerim

dissimulare, adeòque mirabar ac stupebam majestatem, quam videram, ut mihi non fuerim præsens. Illuminata à DEO, agnovi in sancto Patre nostro Ignatio, eminentissimas ipsius & sublimes virtutes, prætereàque quanta obligatio ejus imitandi, & insistenti illius vestigijs, incumbat ijs, qui sunt vocati ad Religionem Societatis JESU, ut serviant DEO, sintque Filij Patris tam admirabilis, & sanctitatis exemplij, præsertim excellentià charitatis, & amoris DEI ac proximi, quò quasi reformavit orbem terrarum, satagendo omnibus suis viribus percurrere omnes difficultates, quas illi diabolus & mundus opponerent in exequutione tanti operis, quantum erat, quod ipsi DEUS inspiraverat, ut ab illo edoctus adduceret animas ad statum perfectionis Evangelicæ, atque ad agendum cum DEO, familiaremque cum ipso consuetudinem. Hæc namque est via, quâ animæ citò perveniunt ad apicem virtutum, utpote ad cognitionem Domini DEI, & consummatum ejus amorem, atque contemptum sui ipsius, & omnium rerum. Istam autem viam nos docuit Noster Pater ex speciali Divina illustratione. Vellem ego clarissimè hæc explicare, ac proponere quandam quasi imaginem spiritualem eorum, quæ vidi & cognovi in Sancto Patre nostro Ignatio, & quæ mihi DEUS manifestavit de excellentià ipsius virtutum, deq; ista illius charitate, ut omnes ejus Filij, omnesque ipsius doctrinâ & instructione educati, nos in illa intueremur, quasi in clarissimo quodam speculo, in quo omnes nostros defectus videremus, ut illos conaremur emendare, atque ipsum imitari, quàm optimè possemus.

•••*•••

CAPIT